

· ÚRISTEN. ·

*there's some hard times coming down
there is the smell of revolution on the wind
well, we're grinding our axes
telling tales around the bonfire at night
we will set out with a fire in our hearts
when this darkness gives way to the dawn
in the light we united as one
for the kingdom of heaven must be taken by storm*

*arise!
get off your knees
arise!
get off your knees, get up, stand up!*

amebix, arise!

dragan bošković

ÚRISTEN

beograd, 2020.

*braćo i sestre,
želim da vidim vaše ruke,
dajte da vidim a sea of hands out there...
želim da svako od vas proizvede neki zvuk, neku buku,
da vrisne, podigne glas,
da ispusti makar jedno m, jedno m,
jer želim da čujem revolution, braćo,
želim da čujem našu revoluciju!!!!
braćo i sestre,
došlo je vreme da svako od vas odluči
da li će sahranjivati mrtve ili će biti put...
morate izabrati, braćo, morate!
dajem vam pet sekundi, pet sekundi za odluku,
imate pet sekundi da ostvarite svoju misiju u ovom
komosu...
1, 2, 3, 2...
vreme je, braćo,
vreme je ispunjeno,*

*vreme je da krenemo,
i zato hoću da znam:
da li ste spremni to testify?
braćo i sestre, da li ste spremni?
dignimo buku, dignimo glas, tu našu revoluciju,
jer Úr je došao, Isten, tihi glas, put je tu,
boga pod noge, braćo, krenimo,
kažem: put je tu, ide Úr, korak po korak, bog po bog,
po njemu koračajmo, braćo, po njemu!
i zato, baš zato, braćo i sestre,
evo, svedočiće vam korak moj:*

hodam od grada do grada,
sa prstima platana u džepovima rumenog đubretarca,
sa lišćem, onim krakovskim,
i sa onim van gogovim, bezukusnim i žutim,
sve hoda, ulice idu, zgrade, gradovi, idu,

i *all systems go*, ide i džeruzalem,
pun uspomena, kao jesen, jezik, mit, kao kazanova,
lutam sa jednim sočivom i bradom sve beljom,
belom kao kokain u slovenskoj antitezi,
s bogorodicom idem

(tup-zvec, tap-zvec),

s njom, samo i uvek s njom,
koračam u stroju mrtvih

(šaaagoom marš, knjaz!),

u ime boga, Úr gospoda,
i lsten stupa, u moje ime ide Úr, po njemu hodam,
jer on je put, autoput, pista,
sa upaljenom cigaretom u ustima lutam,

za sve one koji su goreli u požaru života,

za, od brzine, njihova ugljenisana tela,

za jin-jang, jagodice i bude u njihovim venama,

zaaaaa plamene jezike iz usta messerschmitt-a,

zaaaaa one koji su razočarani i melanholični,

i za one koji to nisu,

i za decu ubijenu pre nego što su prohodala,
i za rupu u hamletovoj veni
(major tom's a junkie!),

i za rupu u glavi oca njegovog
(bang-bang!),

i dok me grli magla, rumene katedrale,
i dok izlazim u sunce, u so sveta i u mir okeana,
i dok živim metafizički trik:
*osećam tako lep bol u grudima,
koji će jednom tako snažno ubrzati moj korak,
a sve je dobro, biće tako dobro, dobro, dobro biće,*

i dok vam pokazujem prstom:
„život je tu, ovde, braćo, vidite, tu!“,
uriniram, sedeći, pod karirane stolnjake,
i noći provodim iza rešetaka sa ciganima i belim panterima,
i sa srbima ogromnih stomaka
(kao da su progutali crvenkapinu baku),

i muka mi je od incesta, opštenja s majkama,
(ma, nosite se, bre, i vi, i edipov kompleks!),

i ispod karpata u groznici, sa poljakinjom u nasladi buncam
(and she want to travel with him),

za nju lutam da ona lutala više ne bi

(and she want to travel blind),

razmetni sin sam, sa svinjama jedem, grokćem, lutam,

i ljubav me luta, ljubav je lutajuća ruža

– što je više zalivamo, brže raste –

ljubav je aritmija, ritam mog hoda,

– oduzme dah, preskoči srce, korak zapne na tren,
trep! –

aritmija mramora, senki grada,

ljubav me luta, braćo, sumaglica cveta,

smaragdna kiša što pada na rim, na moj korak,

lak,

na plavi let lasta

*(laste su namćori, one ne pevaju,
one se svađaju, nešto zakeraju),*

na narandžasti ding-dong večernjih zvona marijinih

*(pogledajte tu boju,
jedva se nasluti sa fotografije!),*

kao u nekom ludom zagrljaju s gradom, postojanjem,
van sebe i sa sobom,
između molitvenog i psihodeličnog,
hodamo i ja, i moja budna sen, i lament moj,
i sveća me hoda, voštanica, plamen njen lebdi,
obasjava put,
i žuta cigla hoda, kaldrma, road,
i saints, i punks, i wheels go marching in,
jer ova pesma je grad, grad i dečiji plač,
a u gradu su jedan čovek i jedan Úr,
Úr,
a u plaču je baš Úr,
suze kojim nas nebo tako nesebično obasipa,
a u šakama su hiljade i hiljade malih žutih pilića,
malih, kao *m&m* bombonice malih,
koje delim svima oko sebe,
kao blagoslov, kao uskrs, kao osmehe,
dok hodam definitivno prazne glave
(„ostani bez mozga i živećeš večno“, piše sveti luka),

sa dve-tri-dve žene oko vrata,
i igram klikere sa bogorodicom
 (uvek me pobedi, tako sujetno skromna i nespretna),
pekingom hodam, kansasom, do kopenhagena,
 grad me hoda, ramblin' around, grad hodam grad,
 kroz napukle zidove jerihona
 do hiperborejskih podzemnih stanica
 i gradskih ćoškova,
 kroz benjaminove pasaže
 do bašlarovih haustora,
 walking in memphis,
jer u grad se ne može stići, ne može se iz njega otići,
 grad korača,
i Úr ide, Isten me vozi, braćo, mustang,
i samo dodaje gas, *brrrrm, iiiiiiiiii,*
jer Úr je mustang, a Isten je kada sedneš u njega
 (BG★IVAN-KA),
i Úr nije ofucana simbolistička metafora plavetnila, neba,
 nije azur,

niti je bouvijeva planeta na kojoj umesto kiše pada staklo,
jer Úr stvori plavu grobnicu, a jutro narandžasto,
i svetli poljubac na usnama,
i rosa canina i ramblin' rose,
i zato google-ujem, lutam, putujem,
svih ovih dana u kojima sam jedino živ za mrtve
(za mrtve živ)

svih ovih dana u kojima plivam,
a bogorodičino more kao ogledalo
(more kao staklo)

strahujući da ga svojim pokretima ne uznemirim
(ne uznemirim),
dok zvona od milosti odjekuju površinom vode
(površinom vode),
a ona se ne ježi
(ne ježi, ne ježi se ona),
dok sedim sa ženom bogatog lekara
(budna je, budna, žena lekara),
koja 15 godina ne živi u Srbiji
(šta će, bre, ovde!),

a celoga života ima tako zarazan smeh
(*dobro je, makar tema razgovora nije kancer*),
i njen zarazni osmeh me hoda, vertigo, kovitlac, i i i:

*ir ithil ammen eruchin
menel-vir síla diriel
si loth a galadh lasto din
a hir annun gilthoniel
le linnon im tinúviel,*

idem, i 23. je, 24, 26, 29. minut, k. k. k,
i moje biće radi kao youtube,
za ono veće od jezika, znanja, čoveka,

i gasim cigaru u piksli – tup, tup, tup

u pešti gasim cigaru i dižem se tiho

i hodam raširenih ruku i nogu, kao slovo X

za hrišćane u kini,

(*ooh, ooh-ooh*),

(*ooh, ooh-ooh*),

(*ooh, ooh-ooh*),

na koje je szentendre razapet zauvek
(svi zajedno, braćo: *ooh, ooh-ooh*),
dok moji stihovi hodaju po vodi,
sami, bez ikoga, traga ne ostavljajući, jer oni su trag,
u ovoj pesmi na sindarinu, na vilin-splinu,
kao acid-utvara lepoj,
u ovim stihovima lišenim sebe samih,
oko kojih sve, kao pored bogorodice, ispari bez traga,
i hodam metroom u ponoć, stihovi hodaju tjubom
(*ne putuj bez srebrnog metka!*),
i vozim kilometrima crnog heroina
(*roadhouse blues!*),
i usred orgijastičkog sam slavlja britanaca po vrelom danu,
i lutam svojom rem-fazom
(*da li smo ljudi?*
Ili smo plesači?),
talas sam koraka, talas, ples, budna je
(*zar ne vidiš?*),
popio sam kafu i uzeo neke od ovih, crvenih
(*idi daleko, idi!*),

put sam, put, talas asfalta, thrash, speed, bela crta
(nestajemo, idi!),
a da sam komunista, poslodavci bi me keširali za moj rad,
a da sam ruža, lutao bih detroitom sa tri trna
(jen, dva, tri)
a u džepu mi je karta za bioskop:
drugi red, levo, levo, levo
(kako grozan film, jao, gospode!),
i sedam u kola iiiii:
t-t-t-totalno sam put,
samo put,
highway sam to Úr,
i ne pevam u hardcore bendu,
totalno sam put,
i ne hodam čudno da bih čudan bio,
totalno sam x,
miran, polupan, za budućim nostalgičan,
totalno sam put, aaa-aaa,
sistemska greška sam, thc, dustabanlija, grlo, put,
totalno sam put, au-au,

I'm on the road to there,

pevam, trčim, urlam: *juuuuriiiiš!*,

iza obzora, idemo tamo, iza,

za 4000 oštrica i poslednji banzai na Saipenu*,

za uragan 5000 jahača od rohana, braćo

i za vojsku mrtvih, izdajnika i plaćenika,
i trčim s njima, već jurim, letim, oluja sam

Úr nas vodi, ne autopilot, gravitracije nema,
i sunce pravi još jedan krug oko zemlje,
i još jedan sneg pada na nebo,
i letimo i ešer i ja, letimo,

totalno sam put,

totalno sam put,

t-t-t-totalno sam put, aaaaau,

kakav trip!,

(rohiiiiim!!!),

(molitva!!!),

* General pukovnik Saito, viceadmiral Nagumo i kontraadmiral Hidano Jano juče su izvršili sepuku. Preko 50.000 nas je poginulo za 20 dana. Sedmi je juli, nema više komande nad armijom, naše kosti i sablje će braniti carstvo... Oba Sakae kreće prvi, za njim Samurai Jack...

za laste, senke, zvona, stopala gradova, ruže,
za stihove, za oči, za oči bez zenica letimo,
za vodu što ključa, vodu bez zenica što stupa,
i za smrt, kičmu naših snova,

totalno sam put, a-a,

letimo, braćo i sestre, 4G, letimo sad,

totalno sam put, ou-ou,

za smrt, za smrt,

totalno sam put-a a a,

za asteroid b, b 612,

totalno sam put,

za smrt, smrirt,

totalno sam put...

(brejk)

*pripitomili smo je, braćo i sestre, pripitomili,
vidite, kao mače je smrt!
ajmo, sve dalje, idemo, hodajmo,
čujem vaš zvuk, glasove vaše, odjek koraka:*

*Úr, Úr, Úr, Úr,
čujem našu revoluciju, našu malu revoluciju:
mijaaauuu...!*

*put smo, braćo i sestre, i put ćemo biti,
kao mače je smrt,
postali smo put...*

(tuš... g-dur!)

woow, mijaaau, Úuuur!

dragan bošković
ÚRISTEN

izdavač
bošković dragan, beograd

tehnička oprema
stefan sekulić

štampa
3D+, visoka 7, beograd

tiraž
300

ISBN
978-86-901896-0-1

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Народна библиотека Србије, Београд
821.163.41-1

БОШКОВИЋ, Драган, 1970-
Úristen / Dragan Bošković. - Beograd : D. Bošković, 2020 (Beograd : 3D+). - 16 str. ; 18 cm

Tiraž 300.

ISBN 978-86-901896-0-1

COBISS.SR-ID 282588172

